

■ Nový dům

Jirkův tatínek je zedník. Sousedé o něm říkají, že má zlaté ručičky. Jirka si to o tatínkovi myslí také, protože umí opravit všechno, co je potřeba. A nejen to. Umí stavět domy. Tatínek přišel s nápadem, že postaví domek u lesa. Už se mu prý nelíbí bydlení ve městě.

Vadí mu velký hluk i zápach z výfuků. Za pár dní už Jiřík vidí, co se stane, když si zedník usmyslí, že postaví dům. Na louce u lesa vrčí míchačka, hned vedle hromady cihel a tvárnic. Tatínek si pozval na pomoc svoje dobré kamarády, takže jim jde práce pěkně od ruky. Za okny se vystřídalo jaro, léto, podzim, zima, když Jirka jednoho dne uslyšel: „Hotovo, rodino, můžeme se stěhovat.“

Maminka sice spráskla ruce radostí, ale stěhování ve skutečnosti žádná velká legrace není. Všem dalo hodně práce, než svoje oblíbené věci přemístili do nového obydlí. Domeček byl tak akorát velký, s krásnou červenou střechou. Zdi byly pokryté dřevem, takže to vypadalo, jako by u lesa stával odjakživa. Maminka, tatínek i Jiřík se na tu krásu nemohou vynadívat. Druhý den se Jiřík po příchodu ze školy dlouze rozhlíží po zahradě. Zdá se mu, že je tam dneska něco jinak. Domek stojí na svém místě, stromy i květiny rostou, tam kde mají... aha, už to má! Vedle hromady dříví stojí ještě jeden, jen mnohem menší domeček. Jirka jde blíž, protože tuší, koho tam najde. Nespletl se. Než přišel ze školy, přibyla na zahradě psí bouda i s malým štěňátkem. Jiřík nakoukl dovnitř. Na měkké dece tam spí chlupatá kulička, stočená do klubíčka. Jirka by moc rád malé štěně vzbudil, ale maminka ho bere za ruku a odvádí do jejich domku.

„Jen ať se Beník pořádně vyspí, cestoval k nám až ze Slovenska,“ směje se maminka.

Jirka ví, že by se měl připravit na druhý den do školy. Píše si úkoly, ale je na něm vidět, jak rád už by byl zpátky na zahradě, u nové psí boudičky. Však se brzy dočká.

